

РЕШЕНИЕ

№ 539

гр. В., 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 13 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно
наказателно дело № 20233110200921 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „Ела 58“ ЕООД, против Наказателно постановление № 03-2200888/12.10.2022год., издадено от директор на Дирекция "Инспекция по труда" - гр. В., с което му е наложено административно наказание „Имуществена санкция" в размер на 3000 лева, на основание чл. 416 ал.5 вр. чл. 414 , ал.3 от Кодекса на труда, за нарушение на за извършено нарушение на чл. 303 ал.3 от Кодекса на труда (КТ).

В жалбата се моли единствено да бъде намален размера на наложеното адм. наказание.

В съдебно заседание, въззивната страна не се представлява, не се явява.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се представлява от ю.к.Боянова, която оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено. Пледира и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 28.07.2022г. служители на Дирекция „Инспекция по труда" между които свид. М. извършили проверка на търговски обект – заведени за бързо хранене „Гирос“ находящо се в гр.В., в което се стопанисвало от въз.дружество. В обекта при влизането си служителите на ДИТ В. установили

едно лице - Г. И., която работела на касата на заведението. На работещата в обекта свид.И. била предоставена декларация, която тя собственооръчно да попълни. Тя попълнила дадената и декларация, като в нея посочила, че работи като касиер от 20.07.2022г. с работно време от 11.00ч. до 12.00ч., с уговорено трудово възнаграждение. Работникът декларира, че няма трудов договор а в момента се обучава, сочи извършваните от нея трудови дейности. Служителите на Д"ИТ"-В. насрочили и допълнителна документална проверка. При нея се установило, че между въззивното дружество и И. няма сключен трудов договор. След като проверили декларираните данни на работника и по точно ЕГН проверяващите установили, че тя е непълнолетна.

Свидетелката М. приела, че дружеството е извършило нарушение на разпоредбите на [чл. 303, ал. 3 от КТ](#), за което на 27.06.2022 г. в присъствие на упълномощен представител на дружеството съставила акт за установяване на административно нарушение, който го подписал без да посочи възражения. В срока по [чл. 44 от ЗАНН](#) не постъпило възражение.

АНО въз основа на така съставения АУАН издал обжалваното наказателно постановление, с което наложил на въззивното дружество на осн. [чл. 416, ал. 5](#) във вр. с [чл. 414, ал. 1 от КТ](#) имуществена санкция в размер на 3 000 лева за извършено административно нарушение на [чл. 303, ал. 3 от КТ](#).

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена, въз основа на събраните по делото гласни доказателства: показанията на свид.М., дадени в хода на съдебното следствие, и от приложените по делото писмени доказателства - преписката по АНП, вкл. АУАН, протокол за извършена проверка, декларация по [чл. 402 от КТ](#) от работника И., справка от информационната система на ИА ГИТ, прочетени и приети от съда по реда на [чл. 283 от НПК](#).

Съдът кредитира показанията на свид.М., тъй като същите са обективни и добросъвестно депозиранни. Свидетелката подробно излага пред съда личните си възприятия относно извършената проверка и направените констатации. Показанията на свидетелите, относно липсата на издадено разрешително за започване на работа на И. кореспондира с приложеното извлечение от регистрите на изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда".

Фактите изложени в процесното НП не се оспорват от въззивната

страна и не се сочат доказателства които да ги опровергават.

От правна страна:

Жалбата е депозирана от надлежно легитимирано лице, спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 7-дневен срок от връчване на НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Директора на Дирекция ИТ В., въз основа на Заповед № 0280/03.08.2010 г. на изпълнителния директор на ИА ГИТ, като акта също е съставен от компетентно лице.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН.

АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и свидетел, присъствал при извършване или установяване на нарушението.

Отразеното в акта и НП е обстоятелствено и пълно, съобразено с изискванията на процесуалните и материално-правни норми. Налице е словесно описание на нарушението, което съответства на посочената в акта и НП правна квалификация на същото.

Съдът намира, че не са налице основания да се приеме наличие на процесуални нарушения в настоящето производство от административнонаказателен характер, така както е изложено в жалбата.

Съгласно чл. 416, ал. 1, изр. 2 от КТ редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното.

В настоящото производство не се събраха доказателства, които да оборят изложените обвинителни факти в акта за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление.

Съгласно чл. 303, ал. 3 от КТ: "лицата от 16 до 18 години се приемат на работа с разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай.

В случая от събраните по делото гласни и писмени доказателства съдът прецени, че правилно АНО е приложил материалния закон и е съотнесъл установените фактически констатации към хипотезата на правната норма. От събраните по делото доказателства - показанията на свид.М., който не са оборени, от съдържанието на приложения по преписката констативен

протокол, и декларацията по чл. 402 от КТ изходяща от И. по безспорен начин се установява, че на 28.07.2022г. последната е изпълнявала трудови функции като „касиер“ в заведение, стопанисван от възз. дружество. От показанията на проверяващите органи, депозирани в хода на съдебното следствие става ясно, че при визуално наблюдение на обекта, И. е обслужвала клиенти на касата на заведението, като последната е потвърдила, че извършва такава дейност за възз. дружество вписано и в писмената декларация. От друга страна видно от приложената декларация по чл. 402 от КТ в същата се съдържат основни белези на трудово правоотношение като длъжност, работно място, работно време, почивни дни, почивка в рамките на работния ден и уговорено заплащане.

От събраните по делото доказателства се установява, че Г. И. с ЕГН ***** на 28.07.2022 г. е престирала работна сила, като към този момент не е било искано от страна на работодателя разрешение от инспекцията по труда за наемане на лицето на работа, с оглед на обстоятелството, че при постъпването му на работа към . м.07.2022г. лицето е било непълнолетно. Такова искане не е било направено от работодателя – жалбоподател, като доказателства в обратната насока по делото не са представени.

С оглед на обстоятелството, че в случая работната сила е била предоставяна от ненавършило 18 години лице, без да е взето разрешение от инспекция по труда, следва да се приеме за правилен направеният от административнонаказващия орган извод, че в случая е била нарушена разпоредбата на чл. 303, ал. 3 от КТ, поради което е ангажирана отговорността на фирмата-жалбоподател.

В настоящия случай правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството - жалбоподател, тъй като именно то се явява в качеството на работодател по смисъла на пар. 1 от ДР на КТ.

Съдът счита, че правилно е наложено и административно наказание на основание чл. 414, ал. 1 от КТ.

Касае се за обективна безвиновна отговорност на дружество (чл. 83 от ЗАНН).

Съдът счита, че административно-наказващият орган не е индивидуализирал правилно наказанието. Наложил е наказание

"имуществена санкция" над минималния, предвиден в закона размер, а именно 3000 лв., без да е изложил конкретни съображения и мотиви в тази насока. Въпреки, че от материалите по делото става ясно, че в хода на реализираната проверка от компетентни длъжностни лица към Дирекция "Инспекция по труда" - гр. В. са били констатирани и други нарушения на трудовото законодателство, това обстоятелство не санира неизпълнението на посочените по-горе задължения от страна на административно-наказващия орган и не води автоматично до налагане на по-висока санкция за дружеството - нарушител за следващо негово деяние. Следвало е административно-наказващият орган да изложи конкретните си съображения, поради които е решил да наложи именно тази санкция, като е следвало да прецени тежестта на извършеното нарушение и степента на обществената му опасност, което не е било сторено. В тази връзка съдът като взе в предвид липсата на каквито и да е мотиви и съображения в тази насока, намира за справедливо санкцията на дружеството - нарушител за това деяние да бъде намалена до минималния, предвиден в закона размер, а именно "имуществена санкция" в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лева, като съдът намира, че по този начин ще бъдат изпълнени целите, предвидени в [чл. 12 от ЗАНН](#).

Съдът приема, че в настоящото административно-наказателно производство не следва да бъде приложена разпоредбата на [чл. 28 от ЗАНН](#), тъй като [чл. 415в от КТ](#) изключва приложимостта на общата разпоредба на [чл. 28 от ЗАНН](#).

В конкретния случай не са налице условия за налагане на имуществена санкция по [чл. 415в от КТ](#) и прилагане на отговорност за маловажно нарушение. За приложимостта на тази разпоредба е необходимо нарушението да е налице - да са изпълнени всички признаци от обективна и субективна страна, да е надлежно установено по реда на КТ, да е отстранено и от него да не са произлезли вредни последици за работника. В случая липсват данни, че нарушението е отстранено след извършване на проверката. Съдът приема, че не е налице и другото кумулативно условие, а именно да не са произтекли за работника вредни последици. Съдът намира, че такива вредни последици за работника са настъпили, тъй като от приложеното сведение, попълнено саморъчно от И. е видно, че към 18.06.2022 г. същата макар и непълнолетна е полагала труд и то без да има сключен с нея трудов договор.

Според състава на съда това по своята същност е довело до вредни последици за непълнолетния. Поради наличието на тези отрицателни предпоставки, не би могло да се приеме, че е налице възможност за преквалифициране на правното основание, на което е наложено административното наказание и приложимостта на [чл. 415в от КТ](#), уреждащ отговорност за маловажно нарушение, за извършеното нарушение по [чл. 303, ал. 3 от КТ](#). Съдът намира, че не е налице основание за прилагане на хипотезата на [чл. 63, ал. 2, т. 2 от ЗАНН](#), тъй като случаят не е с по-ниска степен на обществена опасност от останалите от същия вид.

По разноските:

Разпоредбата на [чл. 63, ал. 3 ЗАНН](#) препраща към тази на [чл. 143, ал. 1 АПК](#), която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Липсва обаче изрична уредба как следва да се процедира, ако искането за отмяна на административен акт е частично уважено и частично отхвърлено. По този въпрос съгласно препращащата норма на [чл. 144 АПК](#) приложение намират общите правила на [чл. 78 ГПК](#), в който е проведен принципът, че страните имат право на разноски съразмерно с уважената, респективно отхвърлената част от искането.

Свидетелство, че именно това е законовата идея е и нормата на [чл. 136 АПК](#), съгласно която разноските за общия представител се понасят от административния орган съобразно уважената част от оспорването.

При приложение на този принцип и двете страни в настоящото производство биха имали право на разноски по съразмерност, пропорционално на уважената/отхвърлената част от жалбата.

С оглед изхода на делото на Д ИТ В. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер определен в [чл. 37 от Закона за правната помощ/ЗПП/](#), съгласно препращащата разпоредба на [чл. 63, ал. 5 от ЗАНН](#).

Съгласно [чл. 37, ал. 1 от ЗПП](#) заплащането на правната помощ е

съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В случая за защита по дела по ЗАНН чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение в размер от 80 до 120 лева.

Производството по делото не се отличава с фактическа или правна сложност, процесуалния представител на въззиваемата страна не се е явил, поради което следва да се присъди възнаграждение в размер на предвидения в закона минимум от 80 лева. Съобразно уважената част на ДИТ- В. следва да се присъдят разноси в размер на 40. 00 лева.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 и т. 2 вр. чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. 1 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ НП № 03-2200888/12.10.2022 г. на Директор на Дирекция Инспекция по труда- В., с което на "Ела 58" ООД, ЕИК 206094298, за нарушение на чл. 303, ал. 3 от КТ, на основание чл. 416, ал. 5 , вр. чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция 3 000лева, като НАМАЛЯВА размера на имуществената санкция на 1500 лв..

ОСЪЖДА "Ела 58" ООД, ЕИК 206094298, да заплати на Дирекция ИТ- В. сумата от 40 лв., представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. В. на основанията, предвидени в НПК и по реда на глава 12 от АПК, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – В.: _____